

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Krönike-Riim til Levende Skolebrug med Oplysninger

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 255. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1842_477B-txt-shoot-idm13998/facsimile.pdf (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Fredegod er hos Dannevang, med dets magelose Fredsommelighed, det sølleligste Alnarn her en Konge.

Frederik er Konge-Maaret, som i den Oldenborgske Stamme immer har siddet med Christian, og smeltede hos Frederik den Sjette sammen med „Fredegod.“

Friedrich den Eneste i Preussen var det Alende Warhumbredes berømte, høitids forgabede, Konge, men for Nefen saa Pære-Franck, som det er en Lydsker mærkelig, altsaa i Grunden ligesaa vrank som udybt, i ingen Præfende søttelig, men, med uemærkede Gæster, selvsødig, forstandig og sødelig.

Frihed er et Ord, saa glat som en Nat, saa det nyter aldrig at tænke paa eller tale om den, uden man først ved, hvilke Kræfters Frihed, der menes, og hvortil de vil have Frihed; thi det Nørgærlige Selvfab er gubdet paa den Sandhed, at, merend Frihed ser alle adle og velgiørende Kræfter til at udfille sig og vakte afstyret, et Menneske. Naturens uforvarende Kræb, saaledes er de dyrtte, vilde og forstyrrende Kræfters fri Bistjømhed Menneske-Naturens Pøst, som kun de Pøne er virkelig gode, som fremme og beskytte alle velgiørende Kræfters fri Bistjømhed. Endnu lænes man derfor iblandt om „Friheden“, som om det ikke var Spørgsmaal, hvilke Kræfter, Friheden tilkommer, og hvor den vinde og beskyttes, men hvilke Urettmænd: de som udgjør Fortjænder eller Gøllræder eller Mængden, der skal have Løb til at gjøre Alt hvad de vil, eller til at plage og skæmskild undertrykke hinanden.

Britenker behøver særveilig et heretolet Menneske, der, trods alle indvæntes og uadvæntes Binesdyrd om den levende Gud; hans Kirseligheds Nadenbærelse i Likens Løb, og Menneskets Kald til Uadødelighed, ja, trods de uretkelige Lante-Løve, lønker, han uadødelig er og kan Alt hvad ham løfter; men Endst „Britenker“ kunde ogsaa behøve et Menneske, der kun afstyrede alle de Døende, som herskende

